

VANDRA del: 3 av 3

... hon gick stigen fram genom skogen... tyst och tom var hon inom bords... eller blir man någonsin tyst eller tom... kanske detta är den största förvillande tanken av alla... när man går in i en skog möter skogen en människa där den är... alla intryck i en skog kastar sig över en... men nej inte hon, för hon ja hon, var immun emot intrycken... hur menade hon då att hon inte skulle bry sig om skogen... hur som helst vandrade hon genom den och kom ut på en äng... ja ja det var det samma tänkte hon... ja se där hon erkände just att hon tänkte och inte alls som hon sagt var hon tom... dessutom vittnade hennes uppsyn om att hon såg skillnad på skog och äng... dessutom log hon lite för man kunde se en smilgrop i hennes vänstra kind... hon vände sig om emot skogen, viftade bort tanken och stängde ute sig själv ifrån intrycken igen... men vem gör så när våren just visade sin glada nuna...

... solen sken och fåglarna kvittrade glatt... gräset hade börjat tränga upp ur det bruna fjolårsgräset... dofterna av grönska var frodig och stark... hon närmade sig utkanten av ängen som vätte emot en myr... över myren gick det en led där plankor lagts ut... skulle hon gå där eller skulle hon vika av och gå längs muren bort mot stenbrottet istället... valet var svårt och det gjorde henne retlig... hon började genast förebrå i tanken alla sina nära och kära... det var deras fel allting... alla envetna människor och idioter hann hon tänka då hon bromsade sig... nej sa hon till sig själv... jag är ju tyst och tom, jag har inga känslor och inget skall beröra mig igen... men det var svårt att vandra i ett landskap med alla sina skiftningar som med sin metafor påminde henne... ja landskapet påminde henne om hennes sårbarheter... som hon gjort allt för att förneka, förtränga och låtsas som om dem ägdes utav andra, men inte av henne själv...

... hon såg en blomma som hade slagit ut... hon såg den som om det var första gången hon sett en utslagen blomma... hon hänfördes för en kort stund men kom på sig med att hon var tom och hon kände ingenting alls... när hon lyfte blicken hade hon redan satt foten på vägen utan ett slut... inom sig hörde hon minnet av kösklockan som tickade... hjärtat överröstade snabbt detta minne... nej nej nej jag är tyst inombords, tyst och tom... hon upprepade detta medan hon självbedrägligt förnekade all sin beundran av världen... hon föll in i trans och stegen ledde henne mot en dunge... väl där föll hon framåt in i buskaget och landade på magen... blöt och trött förbannade hon världen och raseriet fick henne att slå vilt omkring sig... men det var en kontradiktion för hon hade intalat för sig själv att hon kände ju inget... precis då upptäckte hon att hon inte var ensam... nu blev hon tvungen att skärpa till sig och förbereda sig på en konfrontation... men ännu var hon övertygad om att hon led mest av alla... hon led mest av alla utav ensamhet, tystnad, tomhet och av livet...

... valet föll på att springa så hon sprang... och varför springa eller fly emot någonting man inte vet vad det är... vad sker i en människa som väljer att fly i flykt genom livet... hon kände att hon flydde ifrån den här främlingen på grund av ilska... ja en ilska utav att han kom och störde henne medan hon försökt att intala sig att hon var ensam... och där kom han och bara visade sig och hennes livslögn krackelerade... det fanns en till här ute i tystnaden och tomheten och ensamheten och livet... hon var inte ensam om att tycka synd om sig själv och bara vilja försvinna bort... känslan överväldigade henne utav ilska... hon var nu så arg över att ha

blivit vittne till sin egna inre upplevelse av att hennes själv rasat ut, att hon nu slog på sig själv... hon dunkade huvudet emot en trädstam... ned föll kottar och barr men också ett fågelrede med två fågelägg och en nykläckt fågelunge... hon fick en akut känsla utav skuld för att ha förstört livet för fåglarna...

... nu satt hon uppe i trädet och försökte sätta tillbaka redet... hon klarade det... men snabbt blev hon överväldigad av känslor igen... inga känslor, jag har inga känslor, jag känner ingenting, jag är tyst och tom... hon försökte om och om igen förtränga sina inre känslor medan tårarna vällde upp... sorgen hon tryckt undan över sin livssituation och all skuld hon lagt utanför sig själv kom henne allt närmre... kan en människa som lever i självförnekelse hårbärgera så mycket... detta som hon försökte med på egen hand... eller var det rent utav nödvändigt att självförneka... hur som helst visste hon nu att hon hade haft fel om sig själv... och vad mer hade hon inte då haft fel om... mörkret föll och regnet drog in över den nu bläcksvarta skogen... hon bara satte sig ned helt utmattad lutade sig emot ett träd utan att ens veta vart hon var... så somnade hon direkt...

... hon drömde om glädje och uppvaknande där hon såg en blommande äng... på ängen sprang hon med en blomsterbukett i handen på väg mot sin mamma... hon såg ett hus längre bort där mamma bodde men kunde inte hitta henne... hon sökte över allt och under tiden visnade buketten i hennes hand och ängen började att brinna... hon vaknade med ett ryck och insåg nu att hon satt i någon annans trädgård... ett par vänliga ögon ifrån en katt tittade på henne... hon såg kattens matte bakom och fick en hand utsträckt till sig... hon tog äntligen emot hjälp... och hon förstod att hon inte skulle klara sig utan andra...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Solstrale med Poeter.se id #66056 innehar upphovsrätten